

Arrest

nr. 194 359 van 26 oktober 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 maart 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 maart 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. KOCINSKY loco advocaat M. DE ROECK en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 december 2015 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van de Belgische geregistreerde partner van haar moeder.

1.2. Op 20 juni 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De verzoekster dient tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het beroep verwerpt bij arrest nr. 177.456 van 9 november 2016.

1.3. Op 14 september 2016 dient de verzoekster een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit wederom in functie van de Belgische geregistreerde partner van haar moeder.

1.4. Op 9 maart 2017 beslist de gemachtigde opnieuw tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het betreft de thans bestreden beslissingen. Zij werden aan de verzoekster, onder de vorm van een bijlage 20, ter kennis gebracht op 14 maart 2017 en zijn als volgt gemotiveerd:

**"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.09.2016 werd ingediend door:

*Naam: Y. Voorna(a)m(en): A. Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...)1985 Geboorteplaats: B. Rr: (...)
Verblijvende te : (...)*

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene diende een aanvraag tot verblijf in als familielid in neergaande lijn van een Belg. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing.

Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn.

Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belg. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Om dit aan te tonen werden dit keer de volgende documenten voorgelegd: 'Attest van niet-eigendom van onroerend goed' dd. 4.10.2016 en twee attesten dd. 10.11.2016 en 18.07.2016 waaruit blijkt dat betrokkene geen inkomen had in 2008, 2009 en 2010, een attest van 'niet-steunverlening' op naam van betrokkene afgeleverd door het OCMW dd. 20.07.2016 en het bewijs van her overmaken van geld aan betrokkene voor de jaren 2004, 2005, 2006, 2008 en 2010 via Europhil en moneytrans.

Onafgezien van het feit dat het bewijs dat betrokkene geen inkomen had in 2008, 2009 en 2010 werd opgesteld op basis van een verklaring op eer en het attest van niet-eigendom getuigt van de situatie van betrokkene nu, en niet getuigt van haar situatie op het moment dat ze nog in Marokko verbleef, werd reeds eerder opgemerkt in de beslissing van 20.06.2016 dat betrokkene geen uitsluitel biedt over haar burgerlijke staat, het niet duidelijk is wanneer zij precies in België is aangekomen en de bedragen die haar werden overgemaakt in dalende lijn waren.

Wat betreft het uitsluitel over haar burgerlijke staat, dit is van kapitaal belang, gezien voor zover betrokkene gehuwd zou zijn, redelijkerwijze mag worden verwacht dat haar echtgenoot in haar bestaansmiddelen voorzorg.

Wat betreft de datum dat ze is ingereisd, dit dient uitgeklaard te worden om met zekerheid te kunnen vaststellen wanneer ze nog in Marokko verbleef en van welke periode de bewijzen 'ten laste' van in het land van herkomst dus dienen te zijn. Verder blijkt uit de voorgelegde stukken die ervan getuigen dat er geld werd overgemaakt aan betrokkene dat deze in 2010 merklijk lager waren dan tevoren. Wat er redelijkerwijze toe doet besluiten dat betrokkene in die periode zelf voor het overgrote deel kon voorzien in haar eigen bestaansmiddelen en dus niet ten laste was van de referentiepersoon. De nieuw voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Wat nog verder afbreuk doet aan het 'ten laste' zijn van betrokkene, is dat zij in België betrapt werd op zwartwerk (zie daartoe het PV van 20.05.2012). Gezien dit element kan bijgevolg eveneens bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene sinds haar aankomst in België ten laste was van de referentiepersoon.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van minderjarige kinderen van betrokkene is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene is een volwassene waarvan redelijkerwijze mag verwacht worden dat zij een eigen gezins- en familieleven kan opbouwen/verderzetten in het land van herkomst."

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de (materiële) motiveringsplicht, van de artikelen 2, 3, en 5 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 40bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"EERSTE MIDDEL : foute motivatie wet van 29/07/1991 artikels 2,3 en 5 en schending van de wet van 15/12/1980, schending art.40 Bis §2,3°

De aanvraag tot vestiging werd geweigerd omdat de referentiepersoon geen afdoende bewijzen had van zijn inkomsten;

In de tweede weigering (huidige procedure) wordt de vestiging geweigerd enkel en alleen omdat ze zagezegd niet zou bewezen hebben dat ze vrijgezel is!;

Verzoekster is vrijgezel noch getrouwd noch weduwe;

Zij heeft een celibaatsattest destijds neergelegd en dit stuk bevindt zich in het dossier;

Zij verblijft in BELGIE sinds 2011 en het is niet omdat in 2010 minder gelden doorgestort werden naar MAROKKO dat ze niet meer ten laste kan beschouwd worden;

Verzoekster heeft afdoende bewezen ten laste te zijn van haar moeder alvorens ze naar BELGIE overkwam begin 2011;

Inderdaad heeft haar moeder in 2008 een totale som betaald van 5.400 €, in 2009 heeft ze 1.400 € betaald en in 2010 heeft ze een bedrag van 1.500 € betaald;

Vermits ze BELGIE is binnengekomen begin 2011 werden er geen gelden meer betaald;

Verzoekster had geen enkel inkomen in MAROKKO en dankzij de financiële steun van haar moeder kon ze in MAROKKO blijven leven en in haar behoeften voorzien;"

3.2. De artikelen 2, 3 en 5 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing werd genomen *"alleen omdat ze zagezegd niet zou bewezen hebben dat ze vrijgezel is"*. Dit klopt echter niet. In de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze de onderscheiden motieven, in rechte zowel als in feite, gelezen worden. De gemachtigde oordeelde met name dat de verzoekster, die ouder is dan 21 jaar, niet heeft aangetoond actueel ten laste te zijn en van in het land van herkomst ten laste geweest te zijn van de Belgische referentiepersoon, zoals nochtans vereist door artikel 40ter juncto artikel 40bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet. Wat betreft het niet actueel ten laste zijn van de referentiepersoon, wordt verwezen naar het feit dat de verzoekster is betrapt op zwartwerk en wordt hieruit afgeleid dat er dus bezwaarlijk kan worden gesteld dat de verzoekster sinds haar aankomst in België ten laste is geweest van de referentiepersoon. Deze vaststellingen en de daaraan vasthangende conclusie wordt door de verzoekster op geen enkele wijze betwist, laat staan weerlegd. Wat betreft het ten laste zijn in het land van herkomst, verwijst de gemachtigde niet enkel naar het verzuim om een celibaatsattest voor te leggen, maar ook naar het feit dat de verzoekster niet aannemelijk maakt wanneer zij precies naar België is gekomen, dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat er in het verleden geld werd overgemaakt aan betrokkene maar dat dit in 2010 merkbaar lager was dan tevoren, wat er redelijkerwijze toe doet besluiten dat betrokkene in die periode zelf voor het overgrote deel kon voorzien in haar eigen bestaansmiddelen en dus niet ten laste was van de referentiepersoon. Uit de opsomming van al deze motieven blijkt niet dat de verweerder besliste tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten enkel en alleen omdat de verzoekster niet zou bewezen hebben vrijgezel te zijn.

Met haar kritiek toont de verzoekster dan ook niet aan dat de bestreden weigeringsbeslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Een schending van de artikelen 2, 3 en 5 van de wet van 29 juli 1991, is niet aangetoond.

Waar de verzoekster verder gewag maakt van een foutieve motivering en zij de motieven van de bestreden akte inhoudelijk bekritiseert, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het deugdelijk karakter van de geboden motivering, dient te worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De *in casu* bestreden weigeringsbeslissing werd getroffen op grond van artikel 40bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekster tevens de schending aanvoert. Dit artikel is via artikel 40ter van diezelfde wet eveneens van toepassing op de familieleden in neergaande lijn van een Belg.

Artikel 40bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *"(...) § 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...) 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of*

partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven; (...)."

Via artikel 40ter van de vreemdelingenwet is aldus de bepaling van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet ook van toepassing op de gezinshereniging met een Belgische onderdaan. Dit komt overigens ook duidelijk uit de motieven van de thans bestreden beslissing naar voor, nu aan de verzoekster het verblijfsrecht wordt geweigerd omdat zij niet heeft aangetoond te voldoen aan de bij artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet bepaalde voorwaarde dat zij ten laste is (was) van de referentiepersoon, d. i. haar Belgische schoonvader.

De Raad stelt vast dat de verzoekster bij haar verzoekschrift een 'Certificat de célibat' voegt, waaruit blijkt dat zij inderdaad niet gehuwd is. De Raad merkt echter op dat dit stuk zich wel bij het verzoekschrift maar niet in het administratief dossier bevindt. De verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij dit stuk voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen aan de (diensten van de) verweerder heeft voorgelegd. Waar de verzoekster ter terechtzitting laat gelden dat de bediende het stuk niet wilde aannemen, merkt de Raad op dat de verzoekster hiermee eigenlijk de vaststelling van de gemachtigde dat zij in het kader van haar aanvraag geen uitsluitel heeft geboden omtrent haar burgerlijke staat, bevestigt. Verder dient er op te worden gewezen dat de verzoekster zich beperkt tot een loutere bewering en dat zij geen enkel begin van bewijs voorlegt dat haar bewering kan staven. Dit klemmt des te meer nu de verzoekster er blijkens de stukken van het administratief dossier wel is in geslaagd om een hele reeks andere stukken neer te leggen, die allen door de gemeentediensten werden overgemaakt aan de diensten van de verweerder. De Raad wijst er bovendien op dat de verzoekster de vaststellingen in de bestreden akte omtrent de onduidelijkheid van haar burgerlijke staat niet kan weerleggen door achteraf, bij het huidige verzoekschrift, een attest van celibaat toe te voegen waarmee de gemachtigde op het ogenblik van de bestreden akte uiteraard onmogelijk rekening heeft kunnen houden omdat het hem niet werd voorgelegd in de onderliggende aanvraag. De Raad treedt niet op als rechter in hoger beroep en vermag de bestreden weigeringsbeslissing dan ook niet te vernietigen op grond van elementen die niet ten gepaste tijde aan de verweerder kenbaar werden gemaakt. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548).

Wat de overige motieven van de bestreden weigeringsbeslissing betreft, beperkt de verzoekster zich tot de loutere bewering dat het niet is omdat in 2010 minder gelden doorgestort werden naar Marokko dat ze niet meer ten laste kan beschouwd worden, dat zij wel afdoende bewezen heeft ten laste te zijn van haar moeder alvorens ze naar België kwam begin 2011, en dat zij in Marokko geen enkel inkomen had en dankzij de financiële steun van haar moeder daar kon blijven leven en in haar behoeften voorzien. De verzoekster maakt deze blote beweringen echter op geen enkele concrete wijze aannemelijk. Het louter ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing kan vanzelfsprekend niet leiden tot de nietigverklaring van ervan. Bovendien bevestigt de verzoekster het motief van de bestreden beslissing dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat er geld werd overgemaakt aan betrokkene maar dat dit in 2010 merkelijk minder was dan voorheen.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekster verzuimt om te verduidelijken in hoeverre de motieven van de bestreden beslissingen zouden kunnen wijzen op een onaanvaardbare motivering of een incorrecte toepassing van artikel 40ter juncto 40bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet. Het betoog van de verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

Het enig middel is niet gegrond.

4. De kosten

Gelet op hetgeen voorafgaat, past het de kosten van het beroep ten laste van de verzoekster te leggen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE